

реда и избирането на новъ владѣтель, когото пакъ тѣ избирали съ съучастието на висшето свещенство¹⁷. Отъ изложеното до тукъ ясно е, че формата на старото българско държавно управление по начало била абсолютна монархия и въ това тя се различавала отъ оная на другитѣ словѣнски народи, които особено първоначално имали смѣсено държавно управление¹⁸. Причината на монархичното държавно управление въ българската държава се състояла въ това, че нейни основатели били прабългаритѣ, които, както видѣхме, въ старото си отечество знаели само за абсолютна монархия. Тази форма на управление тѣ дали и на основаната отъ тѣхъ балканска българска държава, която уреждали споредъ тѣхнитѣ държавноправни понятия и по образеца на приазовската българска държава. Покоренитѣ пкъ словѣни първоначално нѣмали влияние върху държавното устройство на българската държава, защото тѣ били съвсѣмъ отстранени отъ централното държавно управление. За да се усили и затвърди монархичното държавно управление въ България твърдѣ много помогнали и външнитѣ влияния. Византийската държава, която служила на старитѣ българи за образецъ на държавно устройство, сжщо имала абсолютно монархично държавно управление. Българитѣ старателно въ всичко подражавали на византийцитѣ и се стремѣли да устроятъ и организиратъ държавата си, както била устроена и византийската. Но най-силната подпора на монархичното българско държавно управление било християнството. Подъ турското владичество българскиятъ народъ съвсѣмъ свикналъ на монархичното управление. Той считалъ, че негова длъж-

¹⁷ Асноп. 162.

„ Cantacuz. 175, 458, 459.

¹⁸ Дьячанъ Вл. Уч. нар. въ верх. власти, 22, 36, 54, 84, 112, 129.

„ Новаковић Ст. Закон. Ст. Душана, стр. XVI—XXII.